

www.yavulkan.rs
office@vulkani.rs

Naslov originala: Marie Rutkoski | The Winner's Kiss

Text copyright © 2016 by Marie Rutkoski

Published by arrangement with Charlotte Sheedy Literary Agency.
All rights reserved.

Translation copyright © 2017 Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02112-7

Mari Rutkoski | **POLJUBAC POBEDNIKA** | 2017.

I izdanje

Za izdavača

Miroslav Josipović
Nenad Atanasković
Saša Petković

Izvršni urednik

Dubravka Trišić

Urednik

Aleksandra Golubović

Lektura / Korektura

Mirjana Milanović / Vulkan izdavaštvo

Dizajn korica

Dragan Lončar

Štampa

Vulkan štamparija | Vojvode Stepe 643a, Beograd

Izdavač

Vulkan izdavaštvo d.o.o.
Gospodara Vučića 245, Beograd
office@vulkani.rs | www.yavulkan.rs

Tiraž:

1.000 primeraka

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

YA FANTASTIKA

MARI RUTKOSKI

POLJUBAC
POBEDNIKA

Prevela Branislava Maoduš

● ● ● ● Y ●
VULKAN

Beograd, 2017.

Za Saru Mezl

ISPRIČAO JE SEBI PRIČU.

Ne u početku.

U početku nije bilo vremena da misli pretoči u reči. Njegov um bio je blaženo lišen svake priče. Rat mu je bio za petama. Sustigao ga je. Arin je rođen u godini boga smrti, i konačno mu je bilo milo zbog toga. Predao se svom bogu, a ovaj se nasmešio i prišao mu. *Priče će te koštati glave*, promrmljao je Arinu na uvo. *Sad samo slušaj. Slušaj mene.*

Arin ga je slušao.

Njegov brod je jurio preko mora na putu iz prestonice. Sad se smeštao između brodova istočnjačke flote, brzih šalupa sa barjacima plave i zelene boje istočnjačke kraljice, smeštenih u zalivu njegovog grada. Šalupe su bile Arinove, barem zasad. Dar dakranske kraljice novim saveznicima. Brodova nije bilo onoliko koliko bi Arin želeo. I nisu bili onako teško naoružani topovima kako bi Arin želeo.

Ali:

Slušaj.

Arin je rekao kapetanu broda da stane uz najveću dakransku šalupu. Nakon što je kapetanu izdao naređenja da priveže brod uz dok i pronade mu rođaku u gradu, Arin se ukrcao na šalupu. Prišao je zapovedniku istočnjačke flote, Ksašu, vitkom muškarcu s neobično visoko postavljenim nosom i smeđom kožom koja je sijala na kasnom prolećnom suncu.

Pogledao je Ksaša u oči – crne, uvek skupljene i oivičene žutom bojom, koja je ukazivala na njegov položaj pomorskog zapovednika. Činilo se da Ksaš zna šta će mu Arin reći. Istočnjak se neznatno nasmešio.

„Dolaze“, rekao je Arin.

Objasnio je kako je valorijanski car udesio da se voda u glavnom gradu Herana polako truje. Car je još pre nekoliko meseci morao poslati nekoga u planine, do izvora vode koju nosi akvadukt. Čak i sa palube Ksašovog broda, Arin je video lučnu putanju valorijanskog akvadukta. Nejasno se uočavao u daljini, vijugavo se spuštao sa planina, noseći nešto što je oslabilo Herance, uspravalo ih i u telu im izazvalo drhtavicu.

„Videli su me u prestonici“, rekao je Arin Ksašu. „Jedan valorijanski brod je pošao u poteru za nama i pratio nas je skoro do Praznih ostrva. Moramo pretpostaviti da car zna da ja znam.“

„Šta se desilo sa brodom?“

„Vratio se. Verovatno po pojačanje – i careva naređenja.“ Arin je jezik ovog čoveka govorio odsečno, sa teškim naglaskom, izgovarajući slogove brzo i oštro. Jezik mu je bio nov. „Napašće odmah.“

„Zašto si tako siguran da su gradski akvadukti zatrovani? Odakle ti ta informacija?“

Arin je oklevao, nije bio siguran da zna dakranske reči za ono što je želeo da kaže. „Moljac“, odgovorio je na svom jeziku.

Ksaš je još više skupio oči.

„Špijun“, rekao je Arin na dakranskom, konačno pronašavši pravu reč. Vrteo je zlatni prsten na malom prstu i razmišljao o Tensenu, šefu mreže špijuna, i kako je valorijanski brod koji ga je pratio mogao biti znak da je Tensen uhapšen u trenutku dok je Arin napuštao carsku palatu. Starac je bio uporan u nameri da ostane u prestonici. Možda su ga uhvatili. Mučili. Primorali ga da progovori. Arin je zamišljao šta bi Valorijanci mogli da urade...

Ne. Bog smrti je spustio hladnu ruku na Arinove misli i snažno ih stegao. *Ne slušaj me, Arine.*

Slušaj.

„Potrebna mi je hartija“, izgovorio je Arin naglas. „I mastilo.“

Arin je Ksašu nacrtao mapu svoje zemlje. Žurno je iscrtao obris Heranskog poluostrva, klizeći perom preko hartije i opisujući krive linije poluostrva. Senčio je ostrva smeštena južno od vrha poluostrva i rasuta po moru između Herana i Valorije. Perom je dotakao Itriju, veliko stenovito ostrvo koje je od vrha Heranskog poluostrva razdvajao uski tesnac. „Prolećne struje u tesnacu su veoma snažne. Teško je ploviti protiv njih. Ali ako dolaze, valorijanske snage će doći tim putem.“

„Doći će tesnacom kojim je teško ploviti?“, pitao je Ksaš skeptično. „Mogli bi da oplave ova tri ostrva i krenu na sever uz poluostrvo sve do tvog glavnog grada.“

„To bi predugo trajalo. Trgovci vole taj tesnac. U ovo doba godine su struje najjače, i guraju brodove iz Valorije na sam prag Herana. Brzo ih pronesu kroz tesnac. Car veruje da će napasti oslabljen grad. Ne očekuje otpor. Smatraće da nema razloga da čeka kako bi dobio ono što želi.“ Arin je dotakao istočni deo ostrva Itrija i kraj poluostrva. „Možemo da se sakrijemo ovde. Polovinu flote možemo da postavimo na istočnu stranu poluostrva, a drugu polovinu da sakrijemo na istočnoj strani ostrva. Neće moći da se povuku, ma kakvi vetrovi duvali. Ako pokušaju da se vrate u tesnac, struje će ih odbaciti nazad.“

„Nisi spomenuo brojeve. Naša flota nije velika. Ako ćemo opkoliti Valorijance, moraćemo da je podelimo. Jesi li ikad učestvovao u pomorskoj bici?“

„Jesam.“

„Nadam se da ne govoriš o bici u ovom zalivu za vreme Bune prve zimske noći.“

Arin je ćutao.

„To je bilo u *zalivu*“, prezrivo je rekao Ksaš. „U lepoj kolevci sa nežnim vetrovima za spokojan san novorođenčeta. *Ovde* je lakše manevrisati. Mi govorimo o bici na otvorenom moru. A ti bi da nam oslabiš flotu tako što ćeš je podeliti nadvoje.“

„Mislim da valorijanska flota neće biti velika.“

„Rezon ti nije dobar.“

„Nije im potrebna velika flota za napad na grad čije stanovništvo je narotik u vodi bacio u stanje letargije. Grad“, rekao je Arin značajno, „za koji car veruje da nema saveznike.“

„Dopada mi se iznenadni napad. Dopada mi se plan napada na Valorijance sa dve strane. Ali tvoj plan će uspeti samo ako car nije poslao flotu koja je brojčano neuporedivo moćnija od naše, i koja lako može potopiti naša krila. On će uspeti samo ako car zaista ne zna da je Dakra“, u Ksašovom glasu se čulo neodobravanje, „sklopila savez sa tobom. Valorijanski car će želeći da takav savez uništi silovitom demonstracijom pomorske moći. Ako zna da smo *mi* ovde, mogao bi poslati čitavu valorijansku flotu.“

„Onda je borba duž tesnaca bolja. Ukoliko ne želiš da nas napadnu ovde u zalivu.“

„*Ja* zapovedam ovom flotom. *Ja* imam iskustvo. Ti si tek nešto malo stariji od dečaka. A povrh toga si i *stranac*.“

Kad je Arin ponovo progovorio, nije mu se obratio svojim rečima. Njegov bog mu je rekao šta da kaže: „Kada te je tvoja kraljica odabrala da sa

svojom flotom ploviš za Heran, kome je dala vrhovno zapovedništvo nad flotom? Tebi ili meni?“

Ksašovo lice se skamenilo od besa. Bog u Arinu se nasmešio.
„Isplovljavamo smesta“, rekao je Arin.

Vode istočno od ostrva Itrija bile su providne zelene boje. Ali je Arin, čiji brod je u zasedi čekao valorijansku flotu, video kako struje koje izbijaju iz tesnaca bacaju široko, gotovo ljubičasto uže u moru.

I on se tako osećao: kao da se kroz njega probija mračna, spiralna sila. Probila se do vrha njegovih prstiju i zagrejala ga. Širila mu je rebra sa svakim uzdahom.

Kad je prvi valorijanski brod isplovio iz tesnaca, Arin je bio pun pakosne radosti.

I bilo je lako. Valorijanci ih nisu očekivali, i bilo je očigledno da nisu znali za savez. Snaga neprijateljske flote je bila jednaka njihovoj. U more Herana su zbog uskog tesnaca mogla da uplove samo po dva valorijanska broda istovremeno. Bilo je lako poraziti ih. Istočnjačka flota ih je napala sa obe strane.

Topovska đulad su probila trup broda. Sa topovskih paluba podizala se crna magla dima. Zaudarala je na milion spaljenih šibica.

Arin se ukrcao na prvi valorijanski brod. Činilo mu se da sve ovo posmatra odnekud izvan tela – način na koji je mačem rasekao jednog valorijanskog mornara, a zatim i drugog, i tako sve dok mu oštrica nije bila oblivena crvenom bojom. Krv ga je prskala preko usta. Arin je nije osećao. Nije osećao kad je zario bodež u nečiji stomak. Nije ni trepnuo kad je neprijateljski mač probio njegov gard i zasekao ga preko bicepsa.

Arina je njegov bog ošamario.

Pazi, zahtevao je bog smrti.

I Arin je počeo da pazi, i nakon toga ga više niko nije mogao ni dodirnuti.

Kad se sve okončalo, i kada su valorijanske olupine počele da tonu, dok je ostatak brodova zapljenjen, Arin je ponovo uspeo da posmatra svet svojim očima. Treptao je na sve nižem suncu, koje je svetlošću nalik na narandžasti sirup prelivalo posečena tela i bojilo krv neobičnom bojom.

Arin je stajao na palubi zapljenjenog valorijanskog broda. Dah mu je nadimao grudi i boleo ga. Znoj mu je kapao u oči.

Neprijateljskog kapetana su dovukli pred Ksaša.

„Ne“, rekao je Arin. „Dovedite ga meni.“

Ksašove oči su sijale od besa. Ali su Dakrani uradili kako im je Arin naložio, a Ksaš im je to dozvolio.

„Napiši poruku svom caru“, obratio se Arin valorijanskom kapetanu. „Reci mu da je izgubio. Kaži mu da će platiti ako pokuša ponovo. Upotrebi lični pečat. Pošalji poruku i dozvoliću ti da živiš.“

„Kako plemenito“, procedio je Ksaš prezrivo.

Valorijanac nije rekao ništa. Usne su mu bile prebledele. I ponovo se Arin začudio kad je video koliko se često pokazuje da mit o čuvenoj valorijanskoj hrabrosti i časti ne odgovara istini.

Muškarac je napisao poruku.

Jesi li zaista dečak, kao što je Ksaš kazao? – pitao je bog Arina. Moj si ovih dvadeset godina. Ja sam te podigao.

Valorijanac je potpisao parče hartije.

Starao sam se o tebi.

Poruku su smotali, zapečatili i stavili u majušnu kožnu futrolu.

Pazio sam na tebe kad si mislio da si sâm.

Kapetan je vezao futrolu za sokolovu nogu. Ptica je bila suviše velika za vetrušku. Nije imala njene karakteristične šare. Nagnula je glavu u stranu i gledala ga očima nalik na staklene perle.

Ne, nisi dečak. Muškarac si, stvoren po mom liku... muškarac koji zna da sebi ne sme dozvoliti da bude slab.

Soko je poleteo u nebo.

Moj si, Arine. Znaš šta moraš da uradiš.

Arin je presekao grkljan Valorijancu.

Priča se uvukla u njega tek kad je zaplovio u luku svog grada, kose i odeće ukrućenih od skorele krvi. Ležala mu je na jeziku i topila se poput gorkog slatkiša.

Ovo je priča koju je Arin ispričao.

Nekada davno živeo je dečak koji je znao kako da se skriva u strahu. Jedne noći su ga bogovi videli kako sam u svojim odajama drhti od straha i bori se protiv mučnine. Čuo je šta se dešava na drugim mestima u kući. Krike. Lom. Oštra naređenja, konkretne reči koje su bile prigušene, ali koje je dečak što je sad u svom ćošku povraćao jasno razumeo.

Njegova majka se nalazila negde iza tih zaključanih vrata. Njegov otac. Njegova sestra. Trebalo bi da ode do njih. Rekao je to svojim zašiljenim koljenima, zavučenim pod noćnu košulju, dok je ležao sklupčan na podu.

Prošaputao je to glasom koji je neobuzdano drhtao. *Idi do njih. Potreban si im.* Ali nije mogao da se pomeri. Ostao je gde je i bio.

Čuo se udarac o vrata. Zadrhtala su na šarkama.

Popustila su, praćena glasnim zvukom pucanja drveta. Strani vojnik je ušao. Koža i kosa su mu bili svetli, a oči tamne. Zgrabio je dečaka za koščati zglob.

Dečak mu se divlje otimao, ali to je bilo smešno, znao je koliko su njegovi pokušaji bedni. Kreštao je i mlatarao rukama i nogama. Vojnik se nasmejao. Protresao je dečaka. Ne snažno, više kao da pokušava da ga probudi. *Pođi mirno*, rekao mu je vojnik na jeziku koji je dečak učio ne očekujući da će ga ikada upotrebiti. *I niko te neće povrediti.*

Veoma mu je važno bilo da ga niko ne povredi. Samo obećanje da neće biti povređen nateralo ga je da se opusti od ružnog olakšanja. Pošao je za vojnikom.

Odveo ga je u atrijum. Svi su bili tamo, čak i sluge. Njegovi roditelji ga nisu videli, toliko je bio tih. Kasnije nije mogao da proceni koliko bi sve bilo drugačije da ga nije prva primetila sestra, koju su držali na drugoj strani prostorije. Nije bio siguran kako je mogao da promeni ono što je usledilo. Znao je samo da on, u najznačajnijem trenutku, nije uradio ništa.

Čuo je da u valorijanskoj vojsci ima i žena, ali su vojnici u njegovoj kući te noći bili muškarci. Sa svake strane njegove sestre stajao je po jedan vojnik. Bila je visoka, ohola. Raspuštena kosa joj je padala oko ramena poput crnog plašta. Kad ga je Anira ugledala, a sive oči joj oči blesnule, dečak je shvatio da nikad nije verovao da ga ona voli. Sada je znao da je tako.

Tiho je nešto rekla Valorijancima. Dečak je čuo njen ton, harmoniju u njenom podsmehu.

Šta si rekla? – upitao je vojnik.

Ponovila je. Vojnik ju je zgrabio i dečak je s mučnim užasom shvatio da je on za to kriv. Nekako je on bio kriv.

Odvodili su njegovu sestru. Vojnici su je vodili prema garderobi koju je porodica zimi koristila kad bi došli gosti. Skrivao se tu i ranije. Bila je tesna, mračna i zagušljiva.

Ovo je bio trenutak u priči kada bi Arin pozeleo da može da vrati vreme i pokrije dečakove male uši. Želeo je da priguši zvuke. *Zapuši uši*, želeo je da kaže detetu. Odjek stare panike je zatitrao u Arinovim grudima. Od ključnog je značaja bilo da spreči da dečak vidi ono što je usledilo.

Zašto je Arin ovo radio sebi? Boleo ga je napor koji je ulagao u pokušaje da izmeni sećanje na tu noć. Ali nije mogao da mu se odupre. Ponekad je mislio da ga ovi pokušaji bole više od istine. Ali čak i sada, više od deset

godina nakon valorijanske invazije, Arin nije mogao da se odupre očajničkom žaru s kojim se pitao šta je trebalo da uradi drugačije.

Šta bi bilo da je povikao?

Ili preklinjao vojnike da puste njegovu sestru?

Šta bi bilo da je pritrčao roditeljima, koji još nisu bili svesni njegovog prisustva, i sprečio oca da Valorijancu otme bodež iz korica?

Ili da je pritrčao samo majci. Sigurno je mogao da spase majku. Nije bilo u njenoj prirodi da se bori. Ne bi to uradila da je znala da je on tu. Razrogačenih očiju je gledao kako se baca na vojnika koji je držao njegovu sestru. Vojnici su mu posekli oca. Vrata garderobe su se zatvorila za Aniom. Bodež je njegovoj majci presekao grkljan. Šiknula je jarka lepeza krvi.

Arinu je u ušima grmelo. Oči su mu bile suve kao kamenje.

Nakon što su ga vojnici uplakanog podigli s majčinog tela, odveli su ga sa slugama u grad. Kraljevska palata na brdu je gorela. Video je leševe kraljevske porodice kako vise na pijaci. Tu je visilo i telo princa za kog je Anira trebalo da se uda. Postojala je mogućnost da je njegova sestra još živa, zar ne? Ali Arin će, dva dana kasnije, videti i njeno telo na ulici.

I premda mu se činilo da ništa gore ne može da mu se desi, progutao je jecaje i ostao nem u svom užasu. Uradio je kako mu je rečeno. *Pođi mirno*, rekao mu je vojnik.

Video je čoveka u oklopu kako se razmetljivo šeta među svojim trupama. Kasnije će Arin saznati da je general bio mlad u vreme invazije. Ali te noći mu je on izgledao staro, ogromno: čudovište od krvi i metala.

Arin je zamišljao kako bi, kad bi mogao, kleknuo pred dečaka kakav je bio tada. Privio bi sam sebe na grudi i dozvolio detetu da zagnjuri lice u njegovo rame. Ššš, rekao bi mu Arin. *Bićeš usamljen, ali postaćeš jak. Jednog dana ćeš se osvetiti.*

Ono što se desilo sa Kestrel nije bilo najgore. Nije bilo ni blizu.

Arin je razmišljao o ovome na svom brodu, koji je sa ostatkom pobedničke flote bacio sidro u mesečinom obasjanom zalivu Herana. Prešao je palcem preko ožiljka koji mu se spuštao preko leve obrve i obraza. Protrljao je liniju izdignutog tkiva. To je bila skorašnja navika.

Ne, nije ga više bolelo da razmišlja o Kestrel. Bio je budala, ali postojalo je i mnogo toga goreg što je trebalo sebi da oprost. Sestru, oca, majku. Što se Kestrel tiče... Arin je donekle jasno video ko je on: čovek koji veruje slepo, koga srce vuče tamo gde mu nije mesto.

Možda se dosad već udala za valorijanskog princa. Igrala je svoju igru na dvoru. Bez sumnje je pobeđivala. Možda će joj otac pisati sa fronta da od nje zatraži još neki izvanredni vojni savet sličan onome kojim je osudila stotine ljudi u istočnim ravnicama na gladovanje.

Arin se nekada hvatao za glavu, zgađeno se čudeći svojoj nekadašnjoj opčinjenosti ćerkom valorijanskog generala. Peklo ga je njeno odbijanje. Ali pomisao na Kestrel mu je sada pružala olakšanje. Kao kad se led prisloni na modricu.

Zahvalnost. Jer mu nije značila ništa. Nije li svako odsustvo osećanja pri sećanju na nju bilo dar od bogova? A ako neko osećanje i jeste postojalo, ono nije bilo ništa drugačije od osećanja koje se javljalo kad bi dotakao ožiljak, čuđenja što mu je pod prstima dugačka brazda, mrtva koža. Arin je znao da mnogo toga boli zauvek, ali Kestrel nije bila na tom spisku. Bila je rana koja je najzad zacelila.

2

NIJE MOGLA KRIVITI NIKOGA OSIM SEBE.

Dok su se kola kotrljala na sever, Kestrel je kroz rešetke prozora posmatrala kako se krajolik menja. Posmatrala je kako planine ustupaju mesto ravnica prekrivenim mestimičnom sumornom crvenkastom travom. Dugonoge bele ptice oprezno su gacale kroz plitke bare. Jednom je videla i lisicu kojoj se u zubima njihao beli ptić, a Kestrelin prazan želudac se željno zgrčio. Rado bi pojela to mlado ptiće. Pojela bi i lisicu. Ponekad je želela da može da pojede sebe. Progutala bi sve – prljavu plavu haljinu, okove na zglobovima, naduto lice. Kad bi mogla da pojede sebe, ne bi ostalo ni traga od nje i grešaka koje je počinila.

S naporom je podigla okovane ruke i zglobovima pritisnula suve oči. Mislila je da je možda suviše dehidrirala da bi zaplakala. Grlo ju je bolelo. Nije mogla da se seti kad su joj stražari poslednji put dali vode.

Sad su zašli duboko u tundru. Bilo je kasno proleće – ili nije, prvi dan leta mora da je već prošao. Tundra, koja je najvećim delom godine bila zaleđena, oživela je. Vrvela je od komaraca. Izgrizli su svaki izloženi delić Kestreline kože.

Lakše je bilo razmišljati o komarcima. Lakše gledati u niske strme vulkane na horizontu. Vrhove su odavno odnele erupcije. Kola su skrenula prema njima.

I lakše je bilo gledati zapanjujuće blistava zelenkastoplava jezera.

Teže je bilo znati da je njihova boja posledica prisustva sulfida u vodi, što je značilo da se približavaju rudnicima sumpora.

Teže je bilo znati da ju je otac poslao ovamo, odrekao je se, optužio je za izdaju. Bila je kriva. Učinila je sve što je verovao da je učinila, i ona više nije imala oca.

Žalost joj je nabrekla u grlu. Pokušala je da je proguta. Imala je spisak onoga što mora da uradi... Šta to beše? Posmatraj nebo. Pretvaraj se da si jedna od tih ptica. Nasloni čelo na zid kola i diši. Ne sećaj se.

Ali nikad joj nije uspevalo da zaboravi na duže vreme. Naposletku se neizbežno setila poslednje noći u carskoj palati. Setila se pisma u kome je Arinu sve priznala. *Ja sam Moljac. Ja sam špijun za tvoju zemlju*, napisala je. *Odavno želim da ti ovo kažem*. Poverila mu je careve tajne planove. Nije bilo važno što je to bila izdaja. Nije bilo važno što je trebalo da se uda za carevog sina na prvi dan leta, niti što je njen otac bio čovek u koga je car imao najviše poverenja. Kestrel je ignorisala činjenicu da je rođena kao Valorijanka. Napisala je šta je osećala. *Volim te. Nedostaješ mi. Učinila bih sve za tebe*.

Ali Arin nikada nije pročitao te reči. Pročitao ih je njen otac. I njen svet se raspao po šavovima.

Nekada davno živela je devojka koja je bila suviše sigurna u sebe. Ne bi je svi nazvali lepom, ali su bili spremni da priznaju da je posedovala izvesnu gracioznost, koja je češće zastrašivala ljude nego što ih je očaravala. Nije ona bila, slagalo se društvo, neko koga biste želeli da razljutite. *Ona srce drži u porcelanskoj kutiji*, šaputali su ljudi, i bili su u pravu.

Nije volela da otvara kutiju. Pogled na sopstveno srce ju je uznemiravao. Uvek je izgledalo i manje i veće nego što je očekivala. Udaralo je o beli porcelan. Bilo je nalik na mesnati crveni čvor.

Ponekad je, međutim, stavljala dlan na poklopac kutije, i tad je njegov ravnomeran ritam za nju predstavljao prijatnu muziku.

Jedne noći je neko drugi čuo njegovu melodiju. Mladić, izgledneo i daleko od doma. Bio je – ako baš morate da znate – lopov. Krišom se popeo uz zidove devojčine palate. Uvukao je snažne prste u uske otvore prozora. Otvorio ih dovoljno da se provuče i ušao.

Dok je gospa spavala – da, video ju je u postelji i žurno skrenuo pogled – ukrao je kutiju, ne shvatajući šta se u njoj nalazilo. Znao je samo da je želi. Njegova priroda je bila puna čežnje, uvek je čežnuo za nečim, a čežnje koje je razumeo su bile toliko bolne da se nije ni trudio da istraži one koje nije razumeo.

Bilo koji član društva kom je gospa pripadala rekao bi mu da je ova krađa loša zamisao. Videli su šta se desilo njenim neprijateljima. Na neki način, ona je uvek uspevala da im pruži ono što im sleduje.

Ali on nije slušao njihove savete. Uzeo je plen i otišao.

Njena veština je bila gotovo nalik na magiju. Njen otac (*bog*, šaputao je svet, ali je njegova ćerka, koja ga je volela, znala da je samo običan smrtnik) dobro ju je podučio. Kad ju je nalet vazduha od otvorenog prozora probudio, osetila je miris lopova. Ostao je njegov trag na prozorskom krilu, na njenom toaletnom stočiću, čak i na baldahinu njene postelje, blago povučenom u stranu.

Lovila ga je.

Videla je put kojim se popeo uza zid palate, slomljene grančice bršljana uz pomoć kojih se uzverao, a zatim i spustio. Na nekim mestima su grane bršljana bile debele koliko i njen ručni zglob. Videla je mesta gde su pružile potporu njegovom telu i mesta gde nisu, pa je on tu umalo pao. Izašla je i pratila otiske stopa sve do njegove jazbine.

Mogli biste reći da je lopov, čim je prešla njegov prag, znao šta drži u šaci koju je sve snažnije stezao. Mogli biste reći da je to trebalo da zna mnogo ranije. Srce je podrhtavalo u hladnoj beloj kutiji. Tuklo je u njegovoj ruci. Palo mu je na pamet da bi se porcelan – mlečan, svilen, toliko fin da ga je to ljutilo – mogao razbiti. Ruka bi mu ostala puna krvavih krhotina. Ali nije se odrekao onoga što je držao. Mogli biste da zamislite kako se osećao kad se pojavila na njegovom razorenom pragu, spustila stopala na zemljani pod, osvetlila prostoriju poput jezivog plamena. Mogli biste. Ali ovo nije njegova priča.

Gospa je videla lopova.

Videla je koliko malo ima.

Videla je njegove oči boje gvožđa. Čađave trepavice, crne obrve tamnije od njegove kose. Sumorno stisnute usne.

E sad, da je gospa bila iskrena, priznala bi da se te večeri, dok je ležala u postelji, probudila na tri otkucaja srca (brojala ih je dok su glasno odzvanjali u njenoj tihoj sobi). Videla je njegovu ruku na belom poklopcu svog srca. Ponovo je sklopila oči. San koji ju je obuzeo bio je sladak.

Ali za iskrenost je potrebna hrabrost. Kad je saterala lopova u ćošak u njegovoj jazbini, otkrila je da nije tako sigurna u sebe. Bila je sigurna samo u jedno. To ju je nateralo da se malo povuče. Isturila je bradu.

Oboje su čuli neravnomerni ritam njenog srca kad je rekla lopovu da može zadržati ono što je ukrao.

Kestrel se probudila. Pod kola u pokretu škripao joj je pod obrazom. Pokrila je lice rukama. Bilo joj je milo što se san završio tu gde se završio. Ne bi želela da vidi ostatak, deo u kom devojčin otac otkriva da je ona dala srce bednom lopovu, zbog čega želi da je vidi mrtvu i tera je.

Kola su stala. Vrata su se zatresla. Neko je stavio ključ u bravu. Zastrugao je. Šarke su zaškripale i nečije ruke su je zgrabile. Dvojica stražara su je izvukla napolje, stisak im je bio čvrst i oprezan, kao da bi mogla početi da se otima.

Imali su razloga za brigu. Jednom je Kestrel onesvestila jednog od muškaraca, udarivši ga u slepoočnicu okovima na rukama. Drugi stražar ju je uhvatio pre nego što je stigla da pobegne. Poslednji put kad su otvorili vrata, bacila im je sadržaj kofe za vršenje nužde u lice i progurala se pored njih. Dala se u trk, zaslepljena iznenadnom dnevnom svetlošću. Bila je slaba. Povređeno koleno ju je izdalo i pala je na zemlju. Nakon toga su stražari prestali da otvaraju vrata, što je značilo da joj nisu davali ni hranu ni vodu.

Ako su sad odlučili da je izvedu napolje, to moralo značiti da su stigli na određite. Ovog puta se Kestrel nije otimala. Od sna je otupela. Morala je da vidi mesto na kom ju je otac osudio da živi.

Radni logor je bio okružen crnom gvozdenom ogradom, visokom koliko i tri čoveka. Mrtvi vulkani su se nadvijali nad dvema četvrtastim kamenim zgradama. Tundra se protezala na istok i zapad u pocepanim ritama prekrivača od žute mahovine i crvene trave. Bilo je hladno. Vazduh je bio redak. Sve je zaudaralo na trulež.

Ovako daleko na severu, sumrak je imao zelenkasti ton. Zatvorenici su u koloni ulazili u logor kroz otvorenu usku kapiju. Leđima su bili okrenuti Kestrel, ali je ona na trenutak primetila lice jedne žene na bledej zelenoj svetlosti. Premda je Kestrel mirno pratila stražare, te prazne staklene oči su je naterale da ukopa pete. Stražari su pojačali stisak. „Ne zaustavljaj se“, rekao je jedan, ali su oči zatvorenice – oči svih zatvorenika – bile sjajna ogledala, i Kestrel je, mada je znala svoje određite na severu i bila svesna činjenice da je i ona zatvorenica, tek sada u potpunosti shvatila da će i sama postati jedno od ovih praznih lica.

„Nemoj da praviš probleme“, kazao je stražar.

Omlitavila je. Potpuno se opustila u njihovim rukama. Zatim, kad su se sagnuli, pa opsovali i pokušali da je podignu, naglo se uspravila i udarila jednog od njih u lice glavom, a drugog izbacila iz ravnoteže.

Bio je to najmanje uspešan pokušaj bega. Glupo je bilo pokušati bilo šta ispred logora u kom se nalazilo na desetine valorijanskih čuvara. Ali ni u trenutku kad je nekoliko stražara pritrčavalo da pomogne njenim stražarima da je savladaju, nije uspela da se doseti šta je drugačije mogla da uradi.

Niko je nije povredio. To je bilo veoma valorijanski. Kestrel je ovde došla da radi za carstvo. Oštećena tela ne rade dobro.

Nakon što su je uvukli u logor, preko blatnjavog dvorišta su je dogurali do žene koja je Kestrel odmerila uz zainteresovani, gotovo blagonakloni podsmeh. „Lepa princezo“, obratila joj se, „šta si ti uradila da dospeš ovamo?“

Iako je sada bila prljava i raščupana, Kestrelina kosa je bila upletena u aristokratsku pletenicu na dan kad je uhvaćena. Setila se kako je obukla meku plavu haljinu i videla kako joj se ona širi preko krila kad je sela za klavir one poslednje noći u carskoj palati – kada je to bilo? Mora da je prošlo gotovo nedelju dana, pomislila je. Je li toliko vremena prošlo otkako je napisala ono nepromišljeno, prokletu pismo? Tako malo vremena? Kako li je tako brzo pala toliko nisko?

Kestrel je ponovo uronila u onaj ledeni bunar straha. Davila se u njemu. Nije mogla da odreađuje čak ni kad je žena potegla bodež sa kuka.

„Miruj“, rekla je. Sa nekoliko brzih rezova rasekla je Kestreline suknje između nogu. Sa pojasa je skinula klupko namotanog kanapa koje je visilo pored smotanog biča. Presekla je kanap na nekoliko kratkih komada i njima vezala isečenu tkaninu za Kestreline noge, napravivši nešto nalik na pantalone. „Ne smemo dozvoliti da nam se spotakneš u rudnicima, zar ne?“

Kestrel je dotakla čvor na butini. Dah joj je postao ravnomerniji. Osećala se malo bolje.

„Da li si gladna, princezo?“

„Jesam.“

Kestrel je otela ono što su joj ponudili. Hranu je progutala i pre nego što je shvatila šta je to. Gutala je vodu.

„Polako“, rekla je žena. „Pozlice ti.“

Kestrel je nije slušala. Okovi su joj zveckali kad je iskrenula čuturu da popije i poslednju kap.

„Mislim da ti ovo neće biti potrebno.“ Žena joj je skinula okove. Težina je spala sa Kestrelinih ruku. Na zglobovima, sada golim, nalazio se zadebljali trag okova. Imala je osećaj da su joj ruke uznemirujuće lagane, kao da bi mogle da otplutaju. Nisu izgledale kao da pripadaju njoj. Bile su prljave. Nokti su joj bili polomljeni. Preko dva zgloba se pružala ružna, inficirana ogrebotina. Da li je zaista nekada svirala klavir ovim rukama?

Koža ju je svrbela. Stomak joj se grčio – ipak je suviše brzo jela i pila. Kestrel je zavukla šake pod prekrštene ruke i priljubila ih uz sebe.

„Bićeš dobro“, kazala je žena utešno. „Čujem da si bila sklona izazivanju nevolja, ali sam sigurna da ćeš se ovde očas posla smiriti. Mi smo ovde poštteni. Radi šta ti se kaže i prema tebi ćemo se ponašati sasvim solidno.“

„Zašto...“ Kestrel je jezik natekao. „Zašto si me nazvala princezom? Znaš li ko sam?“

Žena se zakikotala. „Dete, ne marim ko si. Uskoro ni ti nećeš mariti.“

Kestrel je preplavio svrab. Imala je neobičan, a opet veoma stvaran osećaj da joj venama marširaju sitne bube. Pogledala je u svoju ruku, delimično očekujući da vidi pokretne kvržice ispod kože. Progutala je pljuvačku. Nije se više plašila. Sada je... kako se osećala? Misli su joj se maglile i mutile: podsećale su na mađioničarski trik sa obojenim komadima tkanine, onaj u kom mađioničar izvlači dugački kanap prepun obojene tkanine iz usta.

„Šta si stavila u hranu?“, uspela je da kaže. „Ili u vodu?“

„Nešto što će ti pomoći.“

„Drogirala si me.“ Kestrel je puls toliko brzo tukao da nije mogla da oseti pojedinačne otkucaje. Stopili su se u neprekidnu vibraciju. Činilo joj se da se zatvorsko dvorište skupilo. Zurila je u ženu i pokušavala da izoštri njene crte lica – široka usta, pletenice posute srebrom, blago iskošene oči, dve vertikalne bore između obrva. Ali ženin osmeh je bio daleko. Crte njenog lica su postale nejasne, nedovršene. Razvlačile su se i rastakale dok Kestrel nije postala uverena da će njeni prsti, pruži li ruke prema njoj, samo proći kroz ženu koja se sada šire osmehivala.

„Eto“, rekla je. „Mnogo bolje.“

Kestrel nije znala kako je dospela u ćeliju. Obuzela ju je neodoljiva potreba da se kreće. I pre nego što je shvatila šta radi, počela je da korača po skućenom prostoru i skuplja i širi pesnice. Nije mogla da stane. Puls joj je bubnjao u ušima: glasno, resko i visoko.